

Formand: Kristian Mølgaard

Solbjergvej 3, 2.

2000 Frederiksberg

20 64 44 23

krm@boelskifteadvokater.dk

Sekretariat: Peter Trudsø

Farvergade 27 D, 1.

1463 København K

28 13 64 95

pt@strafferetsadvokaten.dk

www.lffa.dk

Meddelelser nr. 4

22. april 2020

CCBE reference guide to assist EU defence practitioners 2020

Det midlertidige koncept for varetægtsarrestanters kontakt til pårørende under covid-19

www.anklagemyndigheden.dk

Advokatwatch med rabat

Ledige beneficier

Seneste nyt fra Højesteret

Meddelelse 1   Handel med kokain - 9 måneders fængsel og advarsel

CCBE reference guide to assist EU defence practitioners 2020

Advokat Jakob S. Arrevad har henledt opmærksomheden på CCBE's strafferetsudvalgs nye guide rettet til forsvarsadvokater.

CCBE er den europæiske advokatsammenslutning, hvor Det Danske Advokatsamfund er medlem, og det er i den relation, at Advokatsamfundet har en plads i CCBE's Criminal Law Committee.

Der er tale om et opslagsværk, hvor der er en mængde links, så det kan bruges i retten bl.a. i relation til domme vedrørende EMRK – men også EU-domstolen bl.a. i relation til EAW-afgørelser mv. Guiden har følgende hovedpunkter:

“Guide for Defence Practitioners

I attach the final version of the Guide for Defence Practitioners (English and French versions are attached). This Guide aims to provide an overview of EU legislation, case law and tools which aims to assist defence practitioners by providing references to relevant legislation, case law and other relevant material. The Guide contains information on:

- I. Procedural safeguards: Procedural safeguards for suspects and accused persons in criminal proceedings
- II. European Arrest Warrant: Information on the EAW and EU caselaw from the EU Court of Justice on the EAW
- III. EU Pre and Post-trial measures
- IV. Detention – Criminal Detention Database
- V. Evidence issues
- VI. Case Law from the European Court of Human Rights (ECtHR) in the area of defence Rights and links to “Factsheets” summarising European Court of Human Rights case law on a range of issues
- VII. CCBE Factsheets specifically focussing on Rights of defendants in criminal proceedings and the criminal process in all EU Member States.
- VIII. Charter of Fundamental Rights
- IX. European Public Prosecutor
- X. CCBE Guides on appearing in Preliminary reference cases before the Court of Justice of the European Union and on appearing before the European Court of Human Rights in Strasbourg
- XI. Conclusion
- XII. Annex – Example of a Factsheet (referred to in part VI).

It is hoped that the material will be of assistance to Defence practitioners and provide Guidance and ease of reference on EU legislation, procedures, and caselaw in addition to information on national procedures through the Factsheets.”

Guiden (engelsk version) er lagt på landsforeningens hjemmeside (medlemsdelen):

<http://www.lffa.dk/ccbe-guide>

Det midlertidige koncept for varetægtsarrestanters kontakt til pårørende under covid-19

"Til Landsforeningen af Forsvarsadvokater
Att. Kristian Mølgaard

17. april 2020

Henvendelse om det midlertidige koncept for varetægtsarrestanters kontakt til pårørende under covid-19

Rigspolitiet har modtaget din henvendelse af 8. april 2020 med bemærkninger til ovennævnte koncept.

Rigspolitiet kan oplyse, at konceptet er iværksat i tæt samarbejde med Kriminalforsorgen og med henblik på at sikre, at varetægtsarrestanterne i muligt omfang kan bevare kontakten til pårørende uden at tilstedeværende personer – uanset om det er indsatte, pårørende eller ansatte i landets arresthuse – udsættes for fare for smitte med covid-19.

Det er afgørende for de involverede myndigheder, at løsningen understøtter en række sikkerhedsmæssige krav, ligesom den valgte løsning tillige skal kunne understøtte politioperative hensyn, herunder f.eks. brev- og besøgskontrol. Det er vurderingen, at den valgte løsning understøtter dette.

Rigspolitiet er opmærksom på, at den valgte løsning i nogle tilfælde kan virke u hensigtsmæssig for nogle parter eller f.eks. være forbundet med tidskrævende processer, men løsningen forventes at være af midlertidig karakter. Rigspolitiet følger udviklingen af covid-19 situationen tæt, og vil når den sundhedsmæssige situation tilsiger dette, snarest muligt igen åbne op for fysiske besøg hos varetægtsarrestanter.

For så vidt angår dine bemærkninger om børns kontakt til indsatte familiemedlemmer, skal Rigspolitiet mere generelt bemærke, at personbegrænsningen ved deltagelse i telefonsamtaler på politistationen skal ses i lyset af sundhedsmyndighedernes anbefalinger om f.eks. at holde afstand for at hindre smittespredning. Rigspolitiet er imidlertid enig i, at det forhold, at der i øjeblikket gennemføres besøg med børn uden tilstedeværelse af en voksen, kan have utilsigtede konsekvenser.

Det vil derfor fremover være op til den enkelte politikreds – under hensyntagen til politikredsens lokale indretning og de sundhedsfaglige anbefalinger i øvrigt – nærmere at beslutte, om telefonbesøg med børn kan gennemføres med tilstedeværelse af en voksen.

Rigspolitiet skal endelig fortsat opfordre til, at der udvises forståelse for den nuværende situation.

Med venlig hilsen

Mikael Wern
ledende politiinspektør"

www.anklagemyndigheden.dk

På anklagemyndighedens hjemmeside lægges der løbende relevant information op, senest bl.a.:

Anklagerfaglige fokusområder i retspraksis 2020

<https://anklagemyndigheden.dk/sites/default/files/inline-files/Anklagerfaglige%20fokusområder%20i%20retspraksis%202020%20-%20ekstern%20publikation.pdf>

Quickguide til anklagemyndighedens nye Vidensbase

<https://anklagemyndigheden.dk/sites/default/files/inline-files/Ny%20vidensbasen%20quickguide.pdf>

Praksisoversigt over udvisningsdomme fra Højesteret revideret 13.12.19

<https://vidensbasen.anklagemyndigheden.dk/h/6dfa19d8-18cc-47d6-b4c4-3bd07bc15ec0/VB/2328ce8c-8f9c-4c56-900a-2076c2485e5b?showExact=true>

Forsvarerbeskikkelse – nægtelse og afbeskikkelse

<https://vidensbasen.anklagemyndigheden.dk/h/6dfa19d8-18cc-47d6-b4c4-3bd07bc15ec0/VB/708dd2ec-9ac4-4663-87e2-c8f038d87dec?showExact=true>

Advokatwatch med rabat

Som omtalt i nyhedsbrev udsendt 30.3.20 har Landsforeningen af Forsvarsadvokater indgået en aftale med Advokatwatch, så alle medlemmer kan få en gratis prøveperiode frem til 1.5.20. Herefter er prisen for 1 bruger pr. kvartal 1.000 kr. Tilbuddet er udelukkende gældende for medlemmer af Landsforeningen af Forsvarsadvokater.

Tilbuddet gælder alene ny-tegninger og berører ikke eventuelle eksisterende abonnementer.

[Læs mere her](#)

Ledige beneficier

Retten i Svendborg – Frist 15.5.20

<http://www.domstol.dk/Svendborg/nyheder/ovrigenyheder/Pages/Beneficeredeadvokatersøges.aspx>

Seneste nyt fra Højesteret

Afgørelser fra Højesteret kan ses på www.hoejesteret.dk

Det var ikke et krav for overholdelse af en frist fastsat i medfør af retsplejelovens § 718 b, stk. 2, at tiltalte blev underrettet om afgørelsen om tiltalespørgsmålet inden for fristen

Kendelse afsagt den 25. marts 2020, sag 137/2019

Retten havde den 22. august 2018 i medfør af retsplejelovens § 718 b, stk. 2, fastsat en frist på 6 måneder for anklagemyndighedens afgørelse af tiltalespørgsmålet i sagen. Anklagemyndigheden indleverede den 21. februar 2019 anklageskrift til retten, men sendte først senere kopi af anklageskriftet til tiltalte, da anklageskriftet forinden skulle oversættes til tysk. Spørgsmålet for Højesteret var, om påtale mod T skulle anses for opgivet, fordi T ikke var blevet underrettet om anklagemyndighedens afgørelse om tiltalespørgsmålet inden for fristen.

Højesteret udtalte, at anklagemyndigheden traf afgørelse om tiltalespørgsmålet og indleverede anklageskrift til retten inden fristens udløb. Højesteret fastslog, at det forhold, at T først modtog kopi af anklageskriftet efter fristen ikke medførte at påtale mod T kunne anses for opgivet.

Landsretten var nået til samme resultat.

Betingelserne for varetægtsfængsling af en udlænding var ikke opfyldt

Kendelse afsagt 30. marts 2020, sag 103/2019

T blev den 6. marts 2019 fremstillet i grundlovsforhør sigtet for tyveri. Byretten besluttede, at T skulle varetægtsfængsles i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, hvilket blev stadfæstet af landsretten den 14. marts 2019.

Sagen angik, om der den 14. marts 2019 var grundlag for at varetægtsfængsle T i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Højesteret tiltrådte, at der på tidspunktet for landsrettens kendelse forelå begrundet mistanke om, at T, der ikke havde fast bopæl her i landet, havde begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24.

Efter en samlet vurdering af Ts personlige forhold og den straf, der kunne forventes, fandt Højesteret, at der ikke var bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under straffesagen, og indtil en eventuel udvisning kunne fuldbyrdes. Betingelserne for varetægtsfængsling i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, var derfor ikke opfyldt.

Landsretten var nået til et andet resultat.

Betingelserne for fortsat varetægtsfængsling af en udlænding var opfyldt

Kendelse afsagt 3. april 2020, sag 110/2019

Sagen angik, om der den 24. juni 2019 var grundlag for fortsat at varetægtsfængsle T i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

T blev i oktober 2015 idømt 30 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 276 og udvist med et indrejseforbud gældende i 6 år. Efter dommen var T varetægtsfængslet i ca. 9 måneder. Kort tid efter løsladelsen blev T efterlyst, idet han udeblev fra sin meldepligt i Center Sandholm. På tidspunktet for landsrettens kendelse den 24. juni 2019 havde T været varetægtsfængslet siden august 2018, hvor han var blevet anholdt af politiet.

Højesteret lagde til grund, at T ikke havde ønsket at medvirke til udsendelsen, herunder give politiet de nødvendige, korrekte oplysninger til brug for udstedelse af et rejsedokument. Efter oplysningerne om politiets bestræbelser på at få T udsendt tiltrådte Højesteret, at der ikke den 24. juni 2019 var tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at der ikke længere var reel udsigt til, at det inden for nærmere fremtid ville være muligt at udsende T, og at betingelserne for varetægtsfængsling i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, fortsat var opfyldt.

Højesteret stadfæstede herefter landsrettens kendelse.

Betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingeloven var opfyldt

Kendelse afsagt den 3. april 2020, sag 126/2019

T havde siden 2010 opholdt sig på tålt ophold i Danmark. Han blev senest i 2018 pålagt daglig meldepligt hos politiet. I juni 2019 blev han anholdt og sigtet for at have overtrådt sin meldepligt ved 15 gange at have undladt at overholde den daglige meldepligt hos politiet. Han blev efterfølgende fremstillet i grundlovsforhør, hvor byretten bestemte, at han skulle løslades, idet byretten ikke fandt, at betingelserne for at varetægtsfængsle T efter udlændingeloven var opfyldt. Landsretten fandt derimod, at betingelserne for varetægtsfængsling var opfyldt.

Sagen angik, om betingelserne for at varetægtsfængsle T i medfør af udlændingeloven var opfyldt.

Højesteret fandt, at der var begrundet mistanke om, at T gentagne gange havde overtrådt sin meldepligt, og at det ikke var i strid med proportionalitetsprincippet at varetægtsfængsle T som sket. Højesteret fandt endvidere, at landsretten ikke havde det fornødne klare grundlag for at fastslå, at den pålagte meldepligt

var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, eller at afgørelsen om meldepligt led af sådanne mangler, at den måtte anses som en ugyldig forvaltningsakt.

På denne baggrund fandt Højesteret, at betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingeloven var opfyldt, og Højesteret stadfæstede derfor landsrettens kendelse.

Betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingeloven var opfyldt

Kendelse afsagt den 3. april 2020, sag 122/2019

T havde siden 2009 opholdt sig på tålt ophold i Danmark. Han blev senest i 2018 pålagt daglig meldepligt hos politiet. I juni 2019 blev han anholdt og sigtet for at have overtrådt sin meldepligt ved 15 gange at have undladt at overholde den daglige meldepligt hos politiet. Han blev efterfølgende fremstillet i grundlovsforhør, hvor byretten bestemte, at han skulle løslades, idet byretten ikke fandt, at betingelserne for at varetægtsfængsle T efter udlændingeloven var opfyldt. Landsretten fandt derimod, at betingelserne for varetægtsfængsling var opfyldt.

Sagen angik, om betingelserne for at varetægtsfængsle T i medfør af udlændingeloven var opfyldt. Højesteret fandt, at der var begrundet mistanke om, at T gentagne gange havde overtrådt sin meldepligt, og at det ikke var i strid med proportionalitetsprincippet at varetægtsfængsle T som sket. Højesteret fandt endvidere, at landsretten ikke havde det fornødne klare grundlag for at fastslå, at den pålagte meldepligt var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

På denne baggrund fandt Højesteret, at betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingeloven var opfyldt, og Højesteret stadfæstede derfor landsrettens kendelse.

Betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingeloven var opfyldt

Kendelse afsagt den 15. april 2020, sag 157/2019 m.fl.

Sagerne angik, om der den 11. juni 2019, den 25. juli 2019 og den 7. august 2019 var grundlag for i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, fortsat at varetægtsfængsle T.

T var løsladt på prøve fra afsoning af en straffedom på 11 års fængsel, hvor han også var udvist med indrejseforbud for bestandig. Det var et vilkår for prøveløsladelsen, at udvisningen af ham blev gennemført – et vilkår, som T ikke havde opfyldt ved at nægte at medvirke til udsendelse. Reststraffen var ved prøveløsladelsen i juli 2017 på ca. 3 år og 8 måneder, og han ville først have afsonet den idømte straf fuldt ud i marts 2021.

Højesteret lagde til grund, at der efter de oplysninger, der forelå på tidspunktet for landsrettens kendelser om fortsat varetægtsfængsling, var reel udsigt til at gennemføre en tvangsmæssig udsendelse af T til Irak i en nærmere fremtid.

I hvert fald under disse omstændigheder, og uanset at varetægtsfængslingen af T efter reglerne i udlændingeloven havde varet siden den 27. juli 2017, tiltrådte Højesteret, at en proportionalitetsvurdering ikke var til hinder for fortsat fængsling af ham efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, som sket ved

landsrettens kendelser. Højesteret bemærkede herved, at tidsgrænserne, som følger af lovens § 37, stk. 8, ikke finder anvendelse hverken direkte eller analogt på varetægtsfængsling i medfør af § 35.

Da de øvrige betingelser for varetægtsfængsling også var opfyldt, stadfæstede Højesteret herefter landsrettens kendelser.

Betingelserne for fortsat varetægtsfængsling af en tiltalt, der i landsretten var dømt for bl.a. ulovlig våbenbesiddelse under skærpende omstændigheder, var opfyldt

Kendelse afsagt den 15. april 2020, sag 18/2020

Sagen angik, om der var grundlag for varetægtsfængsling af en tiltalt under Højesterets behandling af en ankesag, hvor tiltalte i landsretten bl.a. var fundet skyldig i på sin moders bopæl under skærpende omstændigheder at have besiddet en pistol med tilhørende to magasiner isat fem patroner.

Højesteret fandt, at hensynet til retshåndhævelsen efter kriminalitetens karakter og grovhed gjorde det påkrævet, at tiltalte fortsat var varetægtsfængslet. Varetægtsfængslingens øjemed kunne ikke opnås ved mindre indgribende foranstaltninger, herunder ved meldepligt til politiet.

Selv om tiltalte havde været frihedsberøvet siden den 27. februar 2019, fandtes fortsat varetægtsfængsling under hensyn til den straf, han kunne forventes idømt, ikke at være i strid med de proportionalitetshensyn, der er nævnt i retsplejelovens § 762, stk. 3. Herefter, og da proportionalitetshensyn ikke i øvrigt talte imod fortsat varetægtsfængsling, bestemte Højesteret, at tiltalte skulle forblive varetægtsfængslet.

Meddelelse 1

Handel med kokain - 9 måneders fængsel og advarsel

Udlændingelovens § 22, nr. 4 og § 24 b, stk. 1, EMRK art. 8

Østre Landsret idømte 19.2.20 (19. afd. nr. S-626-19) T fængsel i 9 måneder. Der blev ved straffastsættelsen lagt vægt på, at T gentagne gange er straffet for ligeartet kriminalitet og på, at forholdene er begået kun ca. to måneder efter, at han den 14. juni 2018 blev løsladt fra afsoning af en anden dom vedrørende ligeartet kriminalitet. Landsrettens dom er indsat som bilag til Meddelelser.

Østre Landsret bemærkede om udvisningsspørgsmålet følgende:

Det fremgår af Udlændingestyrelsens udtalelse, at tiltalte fik opholdstilladelse i Danmark i januar 1985, og at han har haft lovligt ophold i Danmark siden den 3. marts 1985, hvor han var 18 år. Tiltalte har selv forklaret, at han kom til Danmark og fik opholdstilladelse som 5-årig i 1971, men at han dog opholdt sig i Pakistan i ca. 3 år forud for indrejsen i 1985. Anklagemyndigheden har oplyst, at tiltaltes oplysninger om indrejse ikke bestrides. Tiltalte har under sagen forklaret om sine personlige forhold, hvilket ikke er nærmere belyst af og i det hele ikke bestridt af anklagemyndigheden.

Tiltalte er pakistansk statsborger og er i den foreliggende sag idømt 9 måneders fængsel for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 3, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer, ved at have solgt og været i besiddelse med henblik på videresalg af ca. 16 gram kokain. Betingelserne for

udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4, er således opfyldt. Det følger af udlændingelovens § 22, nr. 4, jf. § 32, stk. 2, nr. 2, og stk. 3, at tiltalte skal udvises ubetinget med indrejseforbud i 6 år, medmindre udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Spørgsmålet er, om en sådan udvisning vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om respekt for privatliv og familieliv.

Tiltalte har ifølge egne oplysninger boet i Danmark, siden han var 5 år, og han har tre voksne børn og tre børnebørn i Danmark, som han har god kontakt med. Udvisning vil derfor indebære et indgreb i hans privatliv og familieliv, jf. konventionens artikel 8, stk. 1. Et sådant indgreb er kun berettiget, hvis betingelserne i artikel 8, stk. 2, er opfyldt. Efter artikel 8, stk. 2, er det afgørende, om udvisning må anses for nødvendig for at forebygge forbrydelse. Dette beror på en proportionalitetsvurdering, og der foreligger en omfattende praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol herom. De kriterier, der indgår i vurderingen, fremgår bl.a. af Domstolens dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Østrig). I vurderingen indgår det samfundsmæssige behov for udvisning, særligt under hensyn til karakteren af den kriminalitet, som den pågældende nu og tidligere har begået, samt varigheden af den pågældendes ophold her i landet og i hjemlandet og styrken af de familiemæssige, sociale og kulturelle bånd til Danmark og til det land, han skal udvises til. Der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om en fastboende udlænding, der er født her i landet eller indrejst som barn, og som har tilbragt det meste af sin barndom og ungdom her.

Tiltalte indrejste efter sine egne oplysninger til Danmark i 1971, hvilket ikke er bestridt af anklagemyndigheden. Han blev sendt på genopdragelsesrejse i Pakistan omkring 1982/1983, hvor han blev tvangsgift, og han og hans daværende hustru indrejste til Danmark i 1985. Tiltalte er skilt og ikke samlevende. Han har tre voksne børn og tre børnebørn i Danmark, som han har god kontakt med. Hans tre søskende, som er danske statsborgere, bor desuden i Danmark. Han har ingen familie i Pakistan og ingen forbindelse til Pakistan. Han har kun været i Pakistan to gange. Første gang var, da han som ung blev sendt på genopdragelsesrejse. Anden gang var, da han blev udsendt som følge af den i 1997 idømte udvisning, som efterfølgende blev ophævet efter Den Særlige Klagerets bestemmelse om genoptagelse. Under dette ophold i Pakistan skabte han ingen kontakter. Han taler urdu til husbehov. Han er misbruger, har ikke aktuel tilknytning til arbejdsmarkedet og får økonomisk støtte af kommunen og af sine børn.

Tiltalte er tidligere straffet adskillige gange siden 1986 for besiddelse af euforiserende stoffer både til eget forbrug og med henblik på videresalg samt personfarlig kriminalitet og våbenbesiddelse. Herunder blev han ved Københavns Byrets dom af 8. februar 2016 idømt en fællesstraf af 1 års fængsel for overtrædelse af bl.a. lov om euforiserende stoffer ved besiddelse af stoffer til eget brug, straffelovens § 119 og § 252 ved at have forvoldt fare for andre ved hensynsløs kørsel samt overtrædelse af våbenloven for at have båret en kniv uden anerkendelsesværdigt formål. Han blev betinget udvist med en prøvetid på 2 år efter udlændingelovens § 24 b. Ved Retten på Frederiksbergs dom af 10. oktober 2016 blev han idømt en tillægsstraf af 1 år og 9 måneders fængsel for bl.a. overtrædelse af straffelovens § 191 for at have været i besiddelse af ca. 30 g kokain og heroin med henblik på videresalg, overtrædelse af knivloven ved at have båret en kniv samt overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Han blev endvidere betinget udvist med 2 års prøvetid, jf. udlændingelovens § 24 b. Ved Københavns Byrets dom af 25. juni 2019 blev han idømt en straf af 1 år og 6 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191 begået efter forholdene i den foreliggende sag ved at have været i besiddelse af ca. 130 g heroin og kokain med henblik på videresalg samt tildelt en advarsel efter udlændingelovens § 24 b. Anklagemyndigheden havde nedlagt påstand om udvisning. Dommen er ikke anket.

Tiltalte, der nu er 53 år, har levet næsten hele sit liv i Danmark og har børn og børnebørn her i landet. Hans tilknytning til hjemlandet er beskeden. Efter en samlet vurdering finder landsretten, at udvisning af tiltalte i den foreliggende sag med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Landsretten

stadfæster derfor byrettens afgørelse om at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning og tildele ham en advarsel, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 1.

Hele landsrettens dom (i anonymiseret form) er vedhæftet dette nummer af Meddelelser.

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 19. februar 2020 af Østre Landsrets 19. afdeling
(landsdommerne Mikael Sjöberg, Lone Kern-Jespersen og Louise Christophersen (kst.)
med domsmænd).

19. afd. nr. S-626-19:

Anklagemyndigheden

mod

T

Født 1966

(advokat Kim Bagge, beskikket)

Københavns Byrets dom af 20. februar 2019 (SS 2-22700/2018) er anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse, herunder således at tiltalte udvises af Danmark.

Tiltalte har påstået frifindelse, subsidiært formildelse.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af tiltalte og vidnerne politiassistent G og R .

Tiltalte har forklaret bl.a., at han havde været i Kødbyen, hvor han havde spillet i en spillehal. På vej tilbage ville han lige se, hvem der var på Café Dugnad. Han har igennem en årrække – on and off – haft et misbrug. Han frekventerer Café Dugnad for at købe stoffer; ikke for at sælge. Han ryger kokain og heroin.

Da politiet kom, befandt han sig uden for glasburet. På et tidspunkt sad han sammen med R og røg kokain. Han fik stoffet af R. Han vil helst ikke sige, om R solgte stoffer den dag. Han har ikke selv udvekslet noget med nogen. Han ville have erkendt det, hvis han havde solgt noget. Der var vel omkring seks mennesker i glas-buret. Han havde været i området i ca. en time. Alle pengene stammer fra T, som han har kendt fra misbrugsmiljøet i en del år. Han havde ikke vundet noget som helst. T hedder rigtigt H, men han kender ikke hans efternavn. Politiet kender den pågældende som T, og han oplyste som tidligere forklaret T telefonnummer, og det blev skrevet ned. Politiet spurgte, om han holdt penge for R. Det var nede på stationen, at han fortalte, at pengene tilhørte T. Han gik ud fra, at de oplysninger, han gav, ville blive noteret. Digitalvægten tilhørte T. Det forklarede han ikke i første omgang, fordi han ikke ville virke som en, der angiver andre.

Vidnet politiassistent G har forklaret bl.a., at han arbejder i operativ speci-afdeling i den del, der har at gøre med den hårde narkotika. Han har arbejdet med det siden 2017. Glasburet er nok 1x2 meter, hvor der vel kan opholde sig 4 personer. Der er en dør i midten og en bardisk i siderne. Om vinteren bliver stedet brugt, når der ikke er åbent i Café Dugnad, og om sommeren bliver det brugt til at handle stoffer. Der bliver også røget i buret. Der bliver solgt stoffer i meget små mængder, og mange ryger det på stedet. Prisen for 0,1 – 0,2 gram er 200 kr. Han havde ikke noget med køberen af stoffet at gøre. Han fokuserede udelukkende på tiltalte inde i glasburet. Han kunne ikke fra, hvor han befandt sig, se glasburet. Det var ud fra K beskrivelse, at han fandt tiltalte, og han var ikke i tvivl. Han er sikker på, at den sølvpapirkugle, som tiltalte droppede, var den de tog med. Tiltalte ønskede ikke, at det navn, som tiltalte oplyste, skulle noteres. Han mener, at han gav oplysningerne videre til sin kollega. Der var vist en anden i glasburet, der blev visiteret, men han husker ikke, om andre blev anholdt. De plejer at visitere dem, der står ved siden af. De fandt ikke stof ud over i sølvkuglen. Der er få minutters gang fra stedet til station City. Tiltalte havde penge i begge lommer.

Vidnet R har forklaret bl.a., at han og tiltalte har kendt hinanden i 20-30 år. Der var fyldt med mennesker i glasburet, og mange mennesker kommer for at snakke. De var vel 5-10 minutter i glasburet, men han kan ikke huske det. Han så ikke nogen udveksle noget med tiltalte, men han kan sige, at det er den forkerte person, der er tiltalt. Han blev selv visiteret, nok fordi han talte med tiltalte. Der var ikke andre end ham og til-

talte, der blev visiteret. Han ved, hvem der smed stoffet, men han ønsker ikke at sige, hvem det var. Han ønsker ikke at svare på, om det var ham selv.

Foreholdt gengivelsen af hans forklaring til politirapport af 28. november 2018, hvoraf fremgår, at ”han opholdt sig i glasburet på Café Dugnad den pågældende dag, idet han skulle ryge en lille sten (kokain), og at han faktisk ikke nåede at ryge stenen”, har han forklaret, at han ikke har forklaret, at han selv skulle ryge en sten. Han var jo på udgang.

Personlige oplysninger

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at hans misbrug af euforiserende stoffer begyndte i slutningen af 1970'erne, da hans far gav ham et gigtmiddel mod de smerter, han blev påført efter de ekstreme religiøse seancer, som han blev taget med til. Han bad om hjælp flere gange hos Den Sociale Døgnvagt. Da han opholdt sig på Christiania, havde han også et misbrug. Han har god kontakt med både sine børn og børnebørn.

Begge hans forældre er afdøde ved døden og er begravet i Danmark. Han har ingen relation til Pakistan. Han var i Pakistan i 1997-2000 som følge af den idømte udvisning, der senere blev ophævet. Han fik økonomisk hjælp fra sin mor og boede i et skur hos nogle af hans mors bekendte. Han har ikke efterfølgende haft nogen kontakt med de pågældende bekendte.

Han kom til Danmark i 1971 som 5-årig. Han har gået i skole på Sølvgades Skole. Han blev sendt til Pakistan af sin far omkring 1982/83. Han blev gift som 16-årig i Pakistan. Hans fars betingelse for, at han kunne komme hjem igen, var, at han blev gift, og hans kone blev gravid. Det endte således med, at han var i Pakistan så længe, at han på ny skulle søge om opholdstilladelse.

Hans ønske nu er at blive afvænet for sit misbrug.

Tiltalte er udover ved de afgørelser, der er nævnt i byrettens dom, endvidere straffet således:

- Glostrup Kriminalrets dom af 26. februar 1986 for forsøg på tyveri med en betinget dom med udsat straffastsættelse,
- Københavns Byrets dom af 8. februar 1993 med dagbøder for overtrædelse af straffelovens § 287, jf. § 276 og overtrædelse af lov om euforiserende stoffer,

- Københavns Byrets dom af 15. marts 1994 med fængsel i 8 måneder for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 244 og 245, stk. 1, § 285, stk. 1, jf. § 276, lov om euforiserende stoffer og våbenloven, jf. til dels straffelovens § 89,
- Københavns Byrets dom af 17. februar 1995 med fængsel i 5 måneder for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 164, § 172, stk. 1, jf. § 171, § 285, jf. § 276, jf. til dels § 21, våbenloven og overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, herunder ved besiddelse af euforiserende stoffer delvis med henblik på videreoverdragelse. Straffen var en fællesstraf med en reststraf på 86 dage fra prøveløsladelse den 17. november 1994. Tiltalte blev prøveløsladt den 7. november 1995 med en reststraf på 57 dage.
- Københavns Byrets dom af 20. marts 1996 med fængsel i 4 måneder for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, og lov om euforiserende stoffer. Straffen var en fællesstraf med reststraffen på 57 dage fra prøveløsladelsen den 7. november 1995. Tiltalte blev prøveløsladt den 19. september 1996 med en reststraf på 49 dage.
- Københavns Byrets dom af 16. april 1997 med fængsel i 8 måneder og udvisning med indrejseforbud til den 1. januar 2007 for overtrædelse af straffelovens § 285, jf. § 276, jf. til dels § 21, § 244, § 191, og lov om euforiserende stoffer samt våbenloven. Dommen angik bl.a. flere tilfælde af besiddelse af euforiserende stoffer til dels med henblik på videreoverdragelse. Straffen var en tillægs- og fællesstraf med reststraffen på 49 dage fra prøveløsladelsen den 19. september 1996.
Ved Østre Landsrets anke dom af 14. juli 1997 blev dommens bestemmelse om udvisning stadfæstet.
Den Særlige Klageret bestemte ved kendelse af 16. maj 2000, at sagen skulle genoptages.
Ved Østre Landsrets dom af 6. november 2000 blev tiltalte herefter frifundet for bestemmelsen om udvisning.
- Københavns Byrets dom af 13. april 2005 med fængsel i 3 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer ved besiddelse af euforiserende stoffer med henblik på videreoverdragelse. Tiltalte blev prøveløsladt den 18. april 2006 med en reststraf på 29 dage.
- Københavns Byrets dom af 3. april 2006 med fængsel i 50 dage for overtrædelse af straffelovens § 290, stk. 1, jf. § 21, våbenloven og lov om euforiserende stoffer.

- Københavns Byrets dom af 21. september 2006 med fængsel i 40 dage for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 293 a, våbenloven og lov om euforiserende stoffer, jf. til dels straffelovens § 89.
- Østre Landsrets anke dom af 8. august 2007 med fængsel i 40 dage for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og våbenbekendtgørelsen, jf. straffelovens § 89.
- Frederiksberg Rets dom af 8. november 2007 med fængsel i 1 år og 3 måneder, heraf 9 måneder betinget, samt en bøde for overtrædelse straffelovens § 290, stk. 1. og § 293 a, våbenloven og lov om euforiserende stoffer, herunder ved besiddelse af euforiserende stoffer med henblik på videresalg, jf. til dels straffelovens § 21. Straffen var en fællesstraf med reststraffen på 29 dage fra prøveløsladelsen den 18. april 2006.
- Københavns Byrets dom af 19. september 2008 stadfæstet ved Østre Landsrets anke dom af 1. december 2008 med fængsel i 1 år og 9 måneder for overtrædelse af bl.a. våbenloven og straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer, herunder for besiddelse af euforiserende stoffer med henblik på videreoverdragelse. Straffen var en fællesstraf med den betingede del af dommen af 8. november 2007.
- Københavns Byrets dom af 18. oktober 2010 med fængsel i 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, jf. § 21, ved besiddelse af euforiserende stoffer med henblik på salg.
- Frederiksberg Rets dom af 26. marts 2015 med fængsel i 40 dage betinget med vilkår om udførelse af samfundstjeneste for overtrædelse af våbenloven.
- Københavns Byrets dom af 25. juni 2019 straffet med fængsel i 1 år og 6 måneder og meddelt en advarsel om udvisning for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt.

Tiltalte er endvidere flere gange idømt bøder.

I byrettens dom er Københavns Byrets dom af 8. februar 2016 omtalt. Landsretten bemærker, at den straf på fængsel i 1 år, som tiltalte blev idømt ved denne dom, var en fællesstraf med den betingede straf fra dommen af 26. marts 2015.

Tiltalte blev den 14. juni 2018 løsladt efter afsoning af dommen af 10. oktober 2016.

Anklagemyndigheden har beregnet, at tiltalte har afsonet fængselsstraf i i alt 11 år og 1 måned.

Anklagemyndigheden nedlagde første gang påstand om udvisning af tiltalte i forbindelse med den dom, der blev afsagt den 16. april 1997. Bestemmelsen om udvisning ved denne sag blev senere ophævet efter Den Særlige Klagerets bestemmelse om genoptagelse af sagen. Derefter nedlagde anklagemyndigheden påstand om udvisning i forbindelse med dommene af 8. februar 2016 og 10. oktober 2016, hvor der i begge sager skete betinget udvisning. Dommen af 10. oktober 2016 angik i det hele forhold omfattet af straffelovens § 89. Udover i denne sag har anklagemyndigheden endvidere nedlagt påstand om udvisning af tiltalte i forbindelse med sagen afgjort ved dommen af 25. juni 2019, hvor tiltalte blev meddelt advarsel om udvisning. Anklagemyndigheden har ikke anket denne dom.

Udlændingestyrelsen har den 13. maj 2019 til brug for sagen, der blev afgjort ved dommen af 25. juni 2019, bl.a. udtalt:

”Opholdsgrundlag og længde

Den 2. maj 1984 søgte S via ambassaden i Islamabad om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende far. S fik den 14. januar 1985 [opholdstilladelse]. Denne tilladelse er senest den 6. september 1985 meddelt tidsubegrænset.

Den 3. marts 1985 blev pågældende tilmeldt folkeregisteret.

Længden af S lovlige ophold i relation til udvisnings-bestemmelserne regnes fra den 3. marts 1985, hvor pågældende blev tilmeldt folkeregisteret, jf. herved udlændingelovens § 27, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 27, stk. 5, medregnes den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, ikke i perioden beregnet efter udlændingelovens § 27, stk. 1.

S har således – når den i udlændingelovens § 27, stk. 5 nævnte periode fratrækkes – haft lovligt ophold i Danmark i ca. 24-25 år.

...

§ 26, stk. 2

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en beslutning om udvisning af S med sikkerhed kan antages at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, skal Udlændingestyrelsen henvise til politiets an-

modning om udtalelse, hvoraf fremgår, at S ikke har ønsket at udtale sig.”

Landsrettens begrundelse og resultat

Skyldsspørgsmålet

Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de grunde, der er anført i dommen, skyldig efter anklageskriftet.

Straffastsættelsen

Straffen, der fastsættes efter lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 3, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, stk. 2, jf. bilag 1, liste B nr. 43, forhøjes til fængsel i 9 måneder. Straffen er ikke en tillægsstraf, jf. herved TfK 2013.434Ø. Der er ved straffastsættelsen lagt vægt på, at tiltalte gentagne gange er straffet for ligeartet kriminalitet og på, at forholdene er begået kun ca. to måneder efter, at han den 14. juni 2018 blev løsladt fra afsoning af en anden dom vedrørende ligeartet kriminalitet.

Udvisningsspørgsmålet

Det fremgår af Udlændingestyrelsens udtalelse, at tiltalte fik opholdstilladelse i Danmark i januar 1985, og at han har haft lovligt ophold i Danmark siden den 3. marts 1985, hvor han var 18 år. Tiltalte har selv forklaret, at han kom til Danmark og fik opholdstilladelse som 5-årig i 1971, men at han dog opholdt sig i Pakistan i ca. 3 år forud for indrejsen i 1985. Anklagemyndigheden har oplyst, at tiltaltes oplysninger om indrejse ikke bestrides. Tiltalte har under sagen forklaret om sine personlige forhold, hvilket ikke er nærmere belyst af og i det hele ikke bestridt af anklagemyndigheden.

Tiltalte er pakistansk statsborger og er i den foreliggende sag idømt 9 måneders fængsel for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 3, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer, ved at have solgt og været i besiddelse med henblik på videresalg af ca. 16 gram kokain. Betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4, er således opfyldt. Det følger af udlændingelovens § 22, nr. 4, jf. § 32, stk. 2, nr. 2, og stk. 3, at tiltalte skal udvises ubetinget med indrejseforbud i 6 år, medmindre udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Spørgsmålet er, om en sådan udvisning vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om respekt for privatliv og familieliv.

Tiltalte har ifølge egne oplysninger boet i Danmark, siden han var 5 år, og han har tre voksne børn og tre børnebørn i Danmark, som han har god kontakt med. Udvisning vil derfor indebære et indgreb i hans privatliv og familieliv, jf. konventionens artikel 8, stk. 1. Et sådant indgreb er kun berettiget, hvis betingelserne i artikel 8, stk. 2, er opfyldt. Efter artikel 8, stk. 2, er det afgørende, om udvisning må anses for nødvendig for at forebygge forbrydelse. Dette beror på en proportionalitetsvurdering, og der foreligger en omfattende praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol herom. De kriterier, der indgår i vurderingen, fremgår bl.a. af Domstolens dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Østrig). I vurderingen indgår det samfundsmæssige behov for udvisning, særligt under hensyn til karakteren af den kriminalitet, som den pågældende nu og tidligere har begået, samt varigheden af den pågældendes ophold her i landet og i hjemlandet og styrken af de familiemæssige, sociale og kulturelle bånd til Danmark og til det land, han skal udvises til. Der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om en fastboende udlænding, der er født her i landet eller indrejst som barn, og som har tilbragt det meste af sin barndom og ungdom her.

Tiltalte indrejste efter sine egne oplysninger til Danmark i 1971, hvilket ikke er bestridt af anklagemyndigheden. Han blev sendt på genopdragelsesrejse i Pakistan omkring 1982/1983, hvor han blev tvangsgift, og han og hans daværende hustru indrejste til Danmark i 1985. Tiltalte er skilt og ikke samlevende. Han har tre voksne børn og tre børnebørn i Danmark, som han har god kontakt med. Hans tre søskende, som er danske statsborgere, bor desuden i Danmark. Han har ingen familie i Pakistan og ingen forbindelse til Pakistan. Han har kun været i Pakistan to gange. Første gang var, da han som ung blev sendt på genopdragelsesrejse. Anden gang var, da han blev udsendt som følge af den i 1997 idømte udvisning, som efterfølgende blev ophævet efter Den Særlige Klagerets bestemmelse om genoptagelse. Under dette ophold i Pakistan skabte han ingen kontakter. Han taler urdu til husbehov. Han er misbruger, har ikke aktuel tilknytning til arbejdsmarkedet og får økonomisk støtte af kommunen og af sine børn.

Tiltalte er tidligere straffet adskillige gange siden 1986 for besiddelse af euforiserende stoffer både til eget forbrug og med henblik på videresalg samt personfarlig kriminalitet og våbenbesiddelse. Herunder blev han ved Københavns Byrets dom af 8. februar 2016 idømt en fællesstraf af 1 års fængsel for overtrædelse af bl.a. lov om euforiserende stoffer ved besiddelse af stoffer til eget brug, straffelovens § 119 og § 252 ved at have forvoldt fare for andre ved hensynsløs kørsel samt overtrædelse af våbenloven for at have båret en kniv

uden anerkendelsesværdigt formål. Han blev betinget udvist med en prøvetid på 2 år efter udlændingelovens § 24 b. Ved Retten på Frederiksbergs dom af 10. oktober 2016 blev han idømt en tillægsstraf af 1 år og 9 måneders fængsel for bl.a. overtrædelse af straffelovens § 191 for at have været i besiddelse af ca. 30 g kokain og heroin med henblik på videresalg, overtrædelse af knivloven ved at have båret en kniv samt overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Han blev endvidere betinget udvist med 2 års prøvetid, jf. udlændingelovens § 24 b. Ved Københavns Byrets dom af 25. juni 2019 blev han idømt en straf af 1 år og 6 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191 begået efter forholdene i den foreliggende sag ved at have været i besiddelse af ca. 130 g heroin og kokain med henblik på videresalg samt tildelt en advarsel efter udlændingelovens § 24 b. Anklagemyndigheden havde nedlagt påstand om udvisning. Dommen er ikke anket.

Tiltalte, der nu er 53 år, har levet næsten hele sit liv i Danmark og har børn og børnebørn her i landet. Hans tilknytning til hjemlandet er beskeden. Efter en samlet vurdering finder landsretten, at udvisning af tiltalte i den foreliggende sag med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Landsretten stadfæster derfor byrettens afgørelse om at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning og tildele ham en advarsel, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 1.

Landsretten stadfæster således dommen med den ændring, at straffen forhøjes til fængsel i 9 måneder.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod S stadfæstes med den ændring, at straffen forhøjes til fængsel i 9 måneder.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 20-02-2020

Nourhan Hajjo
Retsassistent